

*

Тъй, съ тихичко хортуване,
вървѣха дълго двама.
Но мѣсто за ношуване,
за жалость, нийде нѣма . . .

*

Най-сетне, тежко изморени
отъ пжтъ и хоратѣ,
съзрѣха нѣщо катъ дюгени,
съ отворени врати,
а вжтре нѣкакви машини,
качени на коли.

— Крачуне, тука! Часъ да мине,
да си поспимъ, нали?
Набързо влѣзоха двамина,
огледаха се плахо,
па свиха се въ една машина
и мигомъ тамъ заспаха.

*

Зър-р-р! — телефона! Близкия стражаръ
вика, та се кжса: тичайте! пожаръ!
Вдигна се тревога — тичатъ младъ и старъ:
въ улица „Бърлога“ имало пожаръ!
Зданието свѣти като сжщи фаръ.
Хората спасете! Страшно е пожаръ!

*

Не мина мигъ — пристигна
пожарната най-рано,
набързо стѣлба дигна, —
но — чудо невидяно! —
на връхъ на стжпалата
Крачунъ и Малчо, клетки,
размахватъ си краката —
какво ги пакъ сполети?!
Тѣ сладко ужъ си спѣха
въ една машина стара, —